

စိုးမိုး စာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ဆူငေးနွယ်

ကြည်နူးစေသူ

(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

L နင်း

ဂုဏ်မင်းထယ်သည် နံရံကိုမှီကာ လက်ပိုက်ရပ်နေရင်း

သူ့ရှေ့ကော်ရစ်ဒါကနေ ဖြတ်လျှောက်သွားသော ကောင်မလေးကို ပြုံးစိစိလေး
လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ရှပ်အင်္ကျီပုံစံ ပန်းနုရောင်နှင့် အဖြူရောတဲ့ အကွက်လေးကို

သွယ်လျတဲ့ခန္ဓာကိုယ်လေးမှာ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်ဝတ်ထားပြီး ထမီစကဒ်ဖြစ်ဟန်တူတဲ့
ပန်းဆီရောင်သွေးကျကျ လုံချည်ရှည်ရှည် ပျော့ပျော့လေးနှင့်
ဆတ်တောက်တောက်လျှောက်သွားဟန်လေးကပင် သူ့စိတ်ကို ဖမ်းစားဆွဲဆောင်
လှသည်။

သူမရဲ့အိတ်ကလေး ဘေးတစောင်းချ စလွယ်သိုင်းထားတဲ့ဟန်ဟာ

နုနယ်ပျိုမျှစ်သွယ်လက် သော စတိုင်လ်ဖြစ်စေသလို

ကြိုးသိုင်းဖိနပ်ပန်းရောင်လေးဟာလည်း သွယ်နုဖောင်းအိသော

ခြေချောင်းလေးတွေ၊ ခြေဖမိုးလေးတွေ၊ ခြေဖနောင့်လေးတွေကို ပို၍

ပေါ်လွင်နေစေ၏ ။

သူမရဲ့လက်လွှဲပုံ၊ ခြေလှမ်းပုံလေးဟာ အင်မတန် ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။

ရိုဘော့ရုပ်ကလေးလို မတ်မတ်လေး သွားနေသည်။

ဆံပင်က ရှေ့ဖက်မှာ အိမိုအင်္ဂလေး တစောင်းချထားတဲ့ ပုံဖြစ်ပြီး

နောက်ဖက်မှာတော့ ပန်းကျော်ကျော် ဆံပင်မဟော်ဂနီရောင်လေးကို သူမက

အကွက်ဖော်ကာ ကျစ်ဆံမြီးလေးနှစ်ဖက်ခွဲ ကျစ်ထားသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စေ့စေ့ကြည့်ဖို့ စိတ်မပါလှသော
ဂုဏ်မင်းထယ်သည် ဒီကောင်မလေးရဲ့ ဟန်ပန်ကိုတော့ ချစ်စနိုးနှင့် အသေးစိတ်ပင်
ငေးနေမိသည်။

ကော်ရစ်ဒါတစ်လျှောက် ဟိုဘက်ကို ချိုးကွေ့ မသွားခင် အချိန်ထိ
သူ့မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်လံ ငေးမောရင်း မြင်းကွင်းကနေ ချိုးကွေ့
ပျောက်ကွယ်သွားမှာ စိုးရိမ်လာသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ့ခြေလှမ်းတွေက သူမနောက်မှာ
အလိုအလျောက်လိုက်ပါလာမိသည်။

ပန်းရောင်လေးက လှည့်မကြည့်။ သတိထားမိဟန်လည်း မတူပါ။
ကောင်မလေးသွားနေတဲ့ အဆောက်အဦးမှာ ငွေစာရင်းဌာန
ရုံးခန်းဘက်ဆီသို့ ။

ဒီပလိုမာသင်တန်းတွေ ဝင်ခွင့်လျှောက်ရတဲ့နေရာ။
ကောင်မလေးက ဖောင်ယူပြီး ဖြည့်စွတ်ရေးသွင်းဖို့ သူမရဲ့
ပခုံးစလွယ်သိုင်းအိတ်ထဲမှာ ဘောလ်ပင်တစ်ချောင်း နှိုက်ယူလိုက်ပါသည်။

ပြီးလျှင် ကော်ရစ်ဒါက ခုံတန်းမှာ မတ်တတ်ပင် လျှောက်လွှာဖြည့်ဖို့
မျက်မှောင်လေးကုပ်ကာ ဦးစွာဖတ်ကြည့်နေသည်။

ထိုအမှုအရာလေးသည် ဘာမှမဟုတ်သော်လည်း သူ့ရင်ထဲက
နှစ်လိုခြင်းတွေကို အကုန်လုံး ယူဆောင်သွားနိုင်သည်။

ဂုဏ်မင်းထယ်က သူလည်း ဖောင်တစ်စောင်သွားယူကာ သူမနည်းတူ
ဖြည့်စွက်ဖို့ ရည်ရွယ် လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် သူမအနီးသို့ ပြန်လာသည်။

လျှောက်လွှာဖြင့် ငွေသွင်းတဲ့ကောင်တာမှာ လူရှင်းစပြုနေပါပြီ။

သူမက နောက်ကျနေဟန်ရှိ၏။

ဘောလ်ပင်ခလုတ်နှိပ်ကာ စတင်ရေးဖြည့်ဖို့ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် သူမအနီးသို့ တစ်စုံတစ်ခု ရောက်လာသည်။

စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသော ကိုယ်ရနံ့တစ်မျိုးကို အရင်ဦးဆုံးရှူရှိုက်ရ၏။
ထိုသူက သူမလိုပင် ဖောင်စာရွက်ထပ်ကို ခုံပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ လက်ထောက်ပြီး သူမဖက်သို့ အသာလှည့်ကြည့်၏။

ထိုသူ့မျက်လုံးတွေမှာ ချိုရီနွေးထွေးပြီး နူးညံ့ပျော့ပျောင်းနေပါသည်။

ကတုံးတုံးထားပြီး ပြန်ပေါက်ကာစ ဆံပင်စလေး
ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် ရုပ်ကလေးက ဘာလေးမှန်းမသိ။ မျက်လုံးမျက်ဖန်က
စူးရှသည်။ မျက်လုံးအိမ်က သိပ်မဝိုင်းဘဲ လေးထောင့်ဆန်ဆန်
မကျဉ်းမကျယ်လေးနှင့်။

မျက်နှာမှာ မုတ်ဆိတ်ပါးသိုင်းမွှေး ရိုးတိုးရိပ်တိပ်လေး ရှိနေတာမို့
သူ့ပုံစံက ယောကျာ်းပီသပြီး နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းပါသည်။

ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည် ရှားစေးရောင်အနုနှင့် စတိုင်လ်ဘောင်းဘီရှည်
အနက်ရောင်ပွပွကို ခါးပတ် ပတ်ပြီး ဝတ်ထားသည်။

ရှူးဖိနပ် အနက်ပြောင်ပြောင်နှင့် ပုံစံက စမတ်ကျကျ
သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပင်။

ထူးဆန်းတာက သူမဆီကနေ တော်တော်နှင့် အကြည့်လွှဲမသွားတာပဲ။
အားမနာတမ်းပင် သူမကို ငေးစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

သူမကလည်း ခပ်အေးအေး ပြန်ရှိုးသည်။ ပြီးလျှင်မျက်လွှာချကာ
လျှောက်လွှာပုံစံထဲ အမည် ရေးဖို့ပြင်သည်။

သို့ သော် ဘေးကနေ သူ့အကြည့်မလွှဲဘဲ မမှိတ်မသုန်ဆက်ပြီး

ကြည့်နေတာကို ခံစားမိသည်။

သူ့အခွင့်အရေးနဲ့သူ ကြည့်နေတာကို ဘာတတ်နိုင်မလဲ။ မိန်းကလေးမို့ မသိချင်ယောင်ဆောင် ရုံပဲပေါ့။

အမည် အင်းကြင်းမယ်

အဖအမည် ဦးမြတ်ဇော်

သူမရဲ့ ရေးလက်စဘောလံပင်လေးရဲ့ လှုပ်ရှားမှုမှာ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားပါသည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် သူဟာ အင်ကြင်းရေးလိုက်တာကို ပေါ်တင် ခေါင်းငဲ့ကြည့်ရုံမက အသံ ထွက်ပင် ဖတ်လိုက်သည်။

“အင်ကြင်းမယ်”တဲ့။

အင်ကြင်းက သူ့ကို ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်သည်။ ခပ်တင်းတင်းလေး မော့ကြည့်သော အင်ကြင်းကို သူက ညင်သာစွာပြုံးပြသည်။ သူ့အပြုံးမှာ သစ်လွင်လတ်ဆတ်သော ညှို့ပြုံးသာ ဖြစ်သည်။

အပြုံးလှသော သူပါလား။

အင်ကြင်းလည်း အလိုလိုတုံ့ပြန်ပြုံးပြလိုက်မိပါသည်။ သူက စတင်မိတ်ဖွဲ့ ပြုံးနေသည် မဟုတ် လား။

ဂုဏ်မင်းထယ်က သူမရဲ့နှုတ်ခမ်းလေးကို သေချာစူးစိုက်ကြည့်မိသည်။

သူ့အကြည့်ကြောင့် အင်ကြင်းမျက်နှာလေး ရှက်အမ်းအမ်းနှင့် ရင်ထဲ နွေးခနဲဖြစ်ရသည်။

ဘယ်လိုကြည့်နေပါလိမ့်နော်။

မြူးဖျဖျနှင့် ငေးရီသော အကြည့်လေးဟာ သူမရင်ကို ရုတ်တရက်

ပူဇွန်လူပျိုရှားခုန်ပေါက်သွား စေပါသည်။

သူ့အကြည့်မှာ မေတ္တာစေတနာတို့ အမြောက်အများပျော်ဝင်နေတာ သေချာသည်။

အင်ကြင်းရဲ့ နှလုံးသားမှာ စိမ့်ခနဲ စီးဖြာဇွန်းသွားရတာ က အကောင်းဆုံးသက်သေပါပဲ။

အင်ကြင်းက အကြည့်ကို ပြန်လွှဲကာ စာရွက်ဆီပြန်ငုံလိုက်သည်။ မမြင်ရသော အရာတစ်မျိုး က သူမကို အသာအယာ လွှမ်းခြုံထားသလို ခံစားရသည်။

အဲဒါဘာပါလဲ။

သူမလည်း သေချာမသိပါ။

သူမ စာတစ်လုံးမှပင် မရေးရသေးခင်...

“ဒီမှာ အင်ကြင်းမယ်”

“ရှင်”

“ခဏလောက်”

သူက ထို ‘ခဏလောက်’ဆိုသော စကားကို ပျိုးပြီးမှ

“ဟို... ဘောလ်ပင်အပိုပါရင် ခဏလောက်ငှားပါလား ခင်ဗျာ”

အင်ကြင်းက ခေါင်းညိတ်သည်။

ပြီးလျှင် သူမလွယ်ထားတဲ့ အိတ်ကလေးကို ရှေ့ဖက်ဆွဲယူကာ ရှေ့အကန့်လေးထဲက အပြာရောင်ဘောလ်ပင်လေးတစ်ချောင်း ဆွဲထုတ်၍ သူ့ထံပေးသည်။

“သင့်ခံယူ”

သူက ခပ်တိုးတိုး ကျေးဇူးစကားဆိုကာ သူမဆီက ငှားသော
ဘောလ်ပင်လေးကို လက်ထဲဆော့ကစားနေကာ ဘာမှလည်း ချမရေးသေးဘဲ
သူမကိုသာ တစောင့်တစောင်း ကြည့်နေသည်။

အင်ကြင်းက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ...

“ကဲ... ရှင်ဘာလိုသေးလဲ”

“ဪ... အဟဲ၊ အင်း ဘာမှမလိုတော့ပါဘူး၊ မင်းဖြည့်တာ
ကြည့်နေတာ”

“ဟိုမှာ နမူနာပုံစံရှိပါတယ်”

သူမက ကြော်ငြာဘတ်တစ်နေရာကို ညွှန်ပြပေးမဲ့သူက
ပြုံးစိစိခေါင်းယမ်းကာ...

“မင်းရေးတဲ့ နမူနာကိုပဲ ကြည့်ချင်တယ်”

သူစကားကြောင့် အင်ကြင်း နှုတ်ခမ်းစုကာ စိတ်တိုချင် မိလေသည်။

ဘယ်နှယ့်လဲနော်။ အင်ကြင်း ရေးတာကိုပဲ ကြည့်ချင်သတဲ့။

ဒီမှာ မွေးသက္ကရာဇ်တွေရော၊ နေရပ်လိပ်စာတွေရော၊ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်
အကုန်ဖြည့်ရမယ့် ဥစ္စာ။

သူစိမ်းယောကျာ်း ကြည့်စေချင်ပါ့မလား။

အိမ်ထောင်ရှိမရှိ ဖြည့်တော့...

“မရှိ”ဟု သူက အသံထွက်ဖတ်ပြန်သည်။ ပြုံးလည်းပြုံးနေသည်။

ဘယ်လိုလဲ။ တော်တော်အားမနာတတ်တဲ့သူပဲ။ အင်ကြင်းရေးတာ
တစ်လုံးချင်း ရေရွတ်ပြီးမှ သူဖောင်ထဲ သူဖြည့်ရသတဲ့။

လွန်လွန်းပါတယ်နော်။

အားလုံးဖြည့်လို့ ပြီးစီးသွားလှင် လက်မှတ်ထိုးကာ လိုင်စင်ခါတ်ပုံကပ်ဖို့
ခါတ်ပုံသေးသေးလေး ကို ထုတ်သည်။

ကာလာခါတ်ပုံသေးသေးလေးထဲမှာ အင်ကြင်းက ရင်ဖုံး အင်္ကျီ
အစိမ်းနုနုလေးနှင့် ဖြစ်သည်။

သူ ခေါင်းငဲ့ကြည့်ပြန်လျှင် အင်ကြင်းက
လက်ဖဝါးလေးမသိမသာအုပ်ကာ ဖုံးကွယ်ထားမိ၏ ။

ဂုဏ်မင်းထယ်က ကလေးဆန်ဆန် တွန့်တိုလှသော သူမပုံစံကြောင့်
သဘောတကျ ပြုံးနေမိ သည်။

တွန့်တိုလည်း မရတော့ဘူးကလေးမ။

ကိုယ်က အိမ်လိပ်စာရော၊ အမြဲတမ်းလိပ်စာရော၊ ဖုန်းနံပါတ်ရော
အကုန်လုံး ခေါင်းထဲမှတ် လိုက်ပြီ။

အင်ကြင်းမယ်တဲ့။ သူမဟာ အင်ကြင်းမယ်တဲ့လား။

ဒါက သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အမည်လေးပေါ့။

လူပုံစံလေးမှာ ပြောရခက်သော ညှို့ငင်ဆွဲဆောင်မှုစနစ်တစ်မျိုးက
အရောင်ထွက်နေသလို အမည်လေးမှာလည်း ရိုးသလိုနှင့် ဆန်းနေသည်ဟု
ဂုဏ်မင်းထယ် ယူဆသည်။

သူမတတ်ရောက်မည့် ဒီပလိုမာတန်းကို ဂုဏ်မင်းလည်း တက်ဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ဒီနားရောက် လာတာ။

သူမကိုမြင်တာနှင့် ဝမ်းသာစိတ်တွေက တခဏချင်းမှာ ရင်ထဲ
များပြားစွာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သူမအနား ရပ်နေရတာ ကိုပင် စိတ်ထဲ ကြည်နူးလှိုက်ဖို့ရတာ ကြောင့်
ထိုခံစားမှုကနေ ရုန်း မထွက်နိုင်။

သူမရဲ့နဖူးပေါ်၊ နားထင်စပ်လေးပေါ် ဆံယဉ်စလေးတွေ
ဝေ့ဝဲကျနေတာလေးကိုပင် သူကြည့် လို့မဝ။

ခရစ္စတယ်နားစွဲ အသည်းပုံပေါက်စလေးက လှုပ်တုပ်တုပ်နှင့်
ရင်ခုန်စရာကောင်းသလို သူမရဲ့ ပါးမို့မို့ ပန်းရောင်လေးကလည်း လက်ညှိုးနှင့်ဖွဖွတို့
ထိလိုက်ချင်စရာ ကောင်းနေသည်။

ဂုဏ်မင်းရင်မှာ အသည်းတယားနှင့် ချစ်စနိုးဖြစ်နေရ၏ ။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“ဗျာ”

သူမ ဆတ်ခနဲလှည့်မေးလျှင် ဂုဏ်မင်းမျက်နှာ ရယ်ကျဲကျဲလေးနှင့်
ဖြေရခက်သွားသည်။

လှလို့ ကြည့်မိတာလို့ မင်းထင်လား။

တကယ်တော့ လှတာထက်လည်း မင်းက ပိုပါတယ်။

သိပ်ကိုချစ်စရာကောင်းနေတာ။

မင်းကို မြင်တာနဲ့ ချစ်ချင်မိတာ ကိုယ့်အပြစ်ပဲလား။

“ဓါတ်ပုံကပ်ဖို့ ကော်မရှီလို့လား”

သူမရဲ့အမေးကို ရောယောင်ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဓါတ်ပုံကို မရိုက်ရသေးတာဗျ”

“ဪ... ဒါဆို ဒီနေ့ဘယ်တင်လို့ရတော့မလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အိမ်ရောက်မှ အေးအေးဆေးဆေးဖြည့်တော့မယ်”

သူက ဖောင်စာရွက်တွေကို လိပ်သိမ်းလိုက်ပါသည်။

အင်ကြင်းကတော့ ဓါတ်ပုံကပ်ရမယ့် လေးထောင့်ကွက်တွေမှာ
ဓါတ်ပုံကို ကော်နှင့် သုတ်၍ အသာအယာဖိကပ်နေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ပလတ်စတစ်အိတ်ပေါက်စလေးထဲက ဓါတ်ပုံတစ်ပုံက
တမံတလင်းပေါ်ကျသွား သည်။

အင်ကြင်းမကောက်မီမှာပင် သူက ဖျတ်ခနဲကောက်ယူလိုက်၏ ။

“ကျေးဇူးပဲ”

သူမနှုတ်က ကြိုတင်ကျေးဇူးတင်သော်လည်း ဂုဏ်မင်းက ဓါတ်ပုံကို
သူမဆီပြန်ချမပေးပါ။ လက်ထဲအသာကိုင်ထားဆဲ။

သူမကပ်လို့ ပြီးစီးသွားသည်။ ထို့နောက် ဂုဏ်မင်းဖက်သို့
လှည့်ကြည့်ရင်း...

“ကျွန်မဓါတ်ပုံ”

“ခဏလောက်”

“ရှင်... ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကိုယ်သိမ်းထားရင် မရဘူးလား”

သူ့စကားကြောင့် အင်ကြင်းမယ်က အံ့သြသလို မျက်လုံးလေး
ဝိုင်းသွားသည်။

“မရဘူး၊ ရှင်က ဘာကိစ္စ သိမ်းထားရမှာလဲ”

“မင်းပုံလေးက လှနေလို့ပါ”

“အို... ပြန်ပေးပါ”

“ခဏယူထားလို့မဖြစ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါက ကောက်ရတာ လေဗျာ”

သူ့ပုံစံက အင်ကြင်းကို ချစ်စနိုးကျီစယ်ချင်တဲ့ပုံပင်။

စနောက်ပြောင်ရတဲ့အထိ ဘယ်တုန်းက များ ရင်းနှီးလို့လဲနော်။

“ကောက်ရလည်း ပြန်ပေးပေါ့”

“အိုကေ... မင်းဖက်က မပေးနိုင်ဘူးဆိုတော့လည်း မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့၊

ရော့”

သူ့လက်ဖဝါးထဲက ဓါတ်ပုံပိစိလေးကို အင်ကြင်းလက်ဖဝါးထဲ

ပြန်ထည့်ပေး၏ ။

နူးညံ့ရွှန်းရီသော သူ့အကြည့်မှာ အင်ကြင်းကို ညှို့ငင်လှသည်။

သူ့အကြည့်မှ ချက်ချင်း ပြန်မလွှဲနိုင်။

“ခွင့်ပြုပါဦး၊ ကျွန်မ အချိန်မီလျှောက်လွှာသွားတင်ရဦးမှာ”

“ဘယ်မှာတင်ရမှာလဲ”

“ဟိုဖက်”

“ကိုယ်လည်း လိုက်ကြည့်ထားဦးမယ်”

သူက ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာခဲ့ပါသည်။

လျှောက်လွှာတင်တဲ့နေရာကို သိချင်လို့မဟုတ်မှန်းအင်ကြင်း

သဘောပေါက်ပါသည်။

သူမနှင့် တူယှဉ်လျှောက်ချင်းတာ ဘာကြောင့်လဲ။

ရွှန်းရီရီ မျက်လုံးတွေကရော ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။

ဘေးကနေအတူပါလာသဖြင့် အင်ကြင်း လမ်းမလျှောက်တတ်အောင်ပင်
မနေတတ်ကြီးဖြစ်နေ ရသည်။

မြင်တဲ့သူတွေ ဘယ်လိုထင်မလဲနော်။

အခုနေ သူငယ်ချင်းတွေမြင်ရင် ပြီးစိစိနဲ့ အတွဲရနေပြီဆိုပြီး
ကြည့်ကြမှာသေချာသည်။

သူဟာ လမ်းလျှောက်တာလည်း ကောင်းကောင်းမလျှောက်။
နံဘေးကနေ အင်ကြင်းမျက်နှာ ကိုသာ ပြုံးပြုံးငဲ့ငဲ့ တစ်ချိန်လုံး ကြည့်နေတော့တာ။

သူ အင်ကြင်းကို မြင်မြင်ချင်း သဘောကျတယ်ဆိုတာ အထူးပြောဖို့မလို။
သူ့အမူအရာနဲ့ သူ့အကြည့်တွေက သိသာလှသည်။

သူက ဟန်လည်းမဆောင်။

အင်ကြင်းဆီက ဓါတ်ပုံတောင်းတာပဲကြည့်။

အင်ကြင်းမပေးတော့ သူက အေးဆေးပေါ့။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ခါးမှာ ဟမ်ဖုန်းချိတ်ထားတာပဲလေ။

ဟိုဖက်အဆောက်အဦးထဲ ရောက်လျှင် အင်ကြင်းက
ပျာယိပျာတာလျှောက်လွှာတင်ပြီး သူကတော့ အင်ကြင်းရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို
ဖုန်းလေးနှင့် ဓါတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်သည်။

ဆလိုက်ဖုန်းပြားပြားလေးကို ထောင်လျက်အနေအထား ကိုင်၍
အင်ကြင်းမျက်နှာကို ချိန်ရွယ် ရိုက်ယူနေတာသိသော်လည်း လျင်မြန်သော
သူ့အပြုအမူကို ဘာမှမပြောသာ။

ပြောလည်း မရမယ့်အတူတူ အင်ကြင်းက မသိသလိုသာ
ဟန်ဆောင်နေလိုက်လေသည်။

သင်တန်းမစခင် ကျောင်းကို အစောကြီးရောက်လာတဲ့တစ်ရက်မှာ
သူမအနားကို ဂုဏ်မင်းထယ်က အသာလေး ကပ်လာခဲ့သည်။

ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လျှင် အနားမှာရောက်နေတဲ့သူ့ကို ဘွားခနဲ တွေ
လိုက်ရတာ မို့...

“ရှင်ရောက်လာပြီကိုး”

“ကိုယ်ရောက်နေတာ မင်းထက်နာရီဝက်လောက်စော
လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ဝီရိယကောင်းတယ်ပြောရမှာပေါ့”

“မထင်နဲ့၊ ကိုယ်အရမ်းပျင်းတာ”

“ပျင်းရင် ဘာလို့သင်တန်းလာတက်သေးလဲ”

“ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်အမှန်အတိုင်းပြောရမလား၊
မင်းစိတ်မဆိုးရင်တော့ ပြောမယ်”

“ကျွန်မက စိတ်ဆိုးရအောင် ကျွန်မနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

သူကမဖြေတော့ဘဲ ပြုံးလျှက်သာကြည့်နေသည်။

အင်ကြင်းက သူ့ထံမှ မျက်နှာလေးလွှဲလိုက်သည်။

“အချိန်ရရင် ခဏလောက်”

ကြားရပြန်ပါပြန်ပြီ။ ‘ခဏလောက်’ ဆိုတဲ့ ခွင့်ပန်စကား။

သူ့အဲလိုပြောတဲ့ အသံနေအသံထားဟာ သူမနားထဲ ဆန်းသစ်ပြီး
နားဝင်ချိုသလို ကြည့်လိုက် တဲ့ အိုက်တင်လေးဟာလည်း
အင်မတန်ဖြားယောင်းဆွဲဆောင်နိုင်သည်။

မျက်နှာလွှဲထားတဲ့ အင်ကြင်းဟာ သူ့ရဲ့အိုက်တင် ခန့်ခန့်လေးကို
ပြန်မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်။

“အချိန်ကိုငှားဦးမလို့လား ရှင်က”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငှားချင်ပါတယ်၊ ကိုယ့်အချိန်တွေ မကျေနပ်ရင်
အတိုးနဲ့ပြန်ယူပေါ့”

“ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး၊ ရှုပ်နေတာပဲ”

“ကင်တင်းနဲ့သွားထိုင်ရအောင်”

“မထိုင်ချင်ပါဘူး၊ မုန့်စားခဲ့ပြီးသား”

“ကိုယ်ဗိုက်ဆာနေတယ်”

“ရှင်ဆာရင် ရှင့်ဘာသာသွားစားပါလား”

“အင်ကြင်း အဖော်လိုက်ခဲ့ပါလား၊ လာပါ၊ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သွားပြီပဲ၊
မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ပေါ့ ကွာ၊ ကော်ဖီတိုက်ချင်လို့ပါ”

သူက တခတယနှင့် ဇွတ်ခေါ်နေလျှင် ငြင်းရတာ အားနာသလို
ဖြစ်လာသည်။

“အချိန်အကြာကြီး မရဘူးနော်”

“သိပါတယ် ခဏလောက်ပါပဲ”

အင်ကြင်းမယ် လက်ခံလျှင် ဂုဏ်မင်းထယ်မျက်နှာမှာ

ပြီးပျော်ကျေနပ်သွားပါသည်။

ဒီနေ့တော့ သူက စတိုင်လ်ပင်န့်လွင့်လွင့် ကာကီရောင်နှင့်
ရုပ်အင်္ကျီအသားရောင် ခပ်ဖျော့ဖျော့ ပါးပါးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူ့သဏ္ဌာန်က
ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေသည်။

မျက်လုံးတွေက ကြည်ရွှင်ပြီး တောက်ပနေတော့
ပိုပြီးဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။

အင်ကြင်းမယ်ကတော့ ဒီနေ့ ခရမ်းဆီရောင်ရင့်ရင့် အရောင်မှိုင်းမှိုင်း
အထက်အောက်ဝတ်စုံ လေးနှင့် မို့ ဖြူဝင်းသော အသားအရေက
ပိုမိုပေါ်လွင်နေရပါသည်။

ဆံပင်လေးကိုတော့ ဟိုနေ့ကလိုပဲ အကွက်ဖော်ပြီး
ကျစ်ဆံမြီးတုတ်တုတ်လေးနှစ်ဖက် ခွဲကျစ် ထားသည်။ သူမမျက်နှာမို့မို့လေးက
ကျစ်ဆံမြီးစတိုင်လ်နှင့် အတော်လိုက်ဖက်တာ သတိထားမိသော ဂုဏ်မင်းက...

“မင်းက ကျစ်ဆံမြီးနဲ့ သိပ်လိုက်တာပဲ”

“သင့်ခံယူပါ”

သူမက ချီးမွမ်းစကားကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း တုန့်ပြန်သည်။

“မင်းရဲ့ ဆံပင်စတိုင်လ်ကို ဘယ်မှာလုပ်တာလဲ”

“အိမ်မှာပဲပေါ့”

“ဘယ်သူ့လက်ရာလဲ”

သူက မထင်မှတ်ဘဲ စပ်စုလေသည်။

“ကျွန်မသူငယ်ချင်းညှပ်ပေးတာ၊ ဆံပင်ညှပ်တာလည်းသူပဲ၊
အိမ်ကထွက်ခါနီး ကျစ်ဆံမြီးကျစ် ပေးတာလည်း သူပဲ၊ ရှင်က ဘာလို့စပ်စုရတာ လဲ”

“မင်းအကြောင်းကို သိချင်လို့ပေါ့”

ဘာလို့သိချင်တာလဲဟု အင်ကြင်း ဆက်မမေးရဲ။ တော်ကြာသူက
စိတ်ဝင်စားလို့ဆိုပြီး ဖြေချင် ဖြေလိုက်မှာလေ။

စတွေ့ တွေ့ ချင်းကတည်းက သူ့မျက်လုံးတွေက
အင်ကြင်းမျက်နှာပေါ်မှာပဲ စိတ်ဝင်တစား ငေးမောနေခဲ့တာ။
သက်ဝင်နစ်မျောလွန်းလို့ နှလုံးသားထဲ တိုက်ရိုက်ဖောက်ထွင်းသွားခဲ့သည်
မဟုတ်လား။

ဘုရားရေ။

အင်ကြင်း တုန်လှုပ်ရမယ့်အချစ်ဆိုတာ သူ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ
ရှိနေတဲ့အရာလား။

အင်းလေ ဒီလောက်ချက်ချင်းတော့ မှတ်ချက်ချဖို့ စောလွန်းပါတယ်။

သို့သော် သူဟာ အင်ကြင်းထံပါးသို့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး
ချဉ်းကပ်လာသူတော့ မဟုတ်တာ သေချာသည်။

သူ့မျက်လုံးထဲက နက်ရှိုင်းမှုဟာ ဟိုးသမုဒ္ဒရာရေပြင်အောက်ဆီ
ဆွဲခေါ်သွားတော့မလို ခံစားချက်မျိုးနှင့် ဖြစ်သည်။

ပြောမပြတ်ပေမဲ့ သူမသိသည်။

သူဟာ အလွန်ထူးခြားသော အင်ကြင်းရင်ထဲမှာ ဆဋ္ဌမအာရုံရလှသည်။

နှစ်ဦးသား ဘာမျှထပ်မပြောဖြစ်ပေမဲ့ ရင်ထဲမှာတော့
ကိုယ်စီလှိုင်းထနေသည်။

ကင်တင်းလေးက မနက်ခင်းပိုင်းမို့ လူရှင်းနေသည်။

ဗာဒံပင်အောက်အရိပ်အေးအေးက စားပွဲလေးမှာ ဝင်ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

သူမက နက်စိကော်ဖီမှာသည်။ သူကတော့ ကိုကာကိုလာ။

ပေါက်စီတို့၊ အကြော်တို့၊ ပဲမုန့်တို့ လာချပေးပေမဲ့ သူက
ဘာမှလည်းမစားပါ။

အင်ကြင်းက ကော်ဖီကို ဇွန်းပေါက်စလေးနှင့် မွှေနေလျှင် သူက
အင်ကြင်းလက်ချောင်းလေး တွေကို ကြည့်နေသည်။

“ရှင်ဗိုက်ဆာနေတာဆို”

“အခုမဆာတော့ဘူး”

“နေရင်းထိုင်ရင်းဗိုက်အလိုလိုပြည့်တဲ့ ဂါထာမျိုး ရှင့်မှာ ရှိတယ်ပေါ့”

“ရှိတယ်လေ၊ ဂါထာတော့မဟုတ်ဘူးပေါ့”

သူက အင်ကြင်းကို အဓိပ္ပါယ်ပါပါလေး စိုက်ကြည့်ရင်း ဖြေပါသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ့ကို မျက်စောင်းရွယ်မိသည်။

စိတ်ထဲမှာ တရင်းတနှိုးဖြစ်မိတာ ဘာကြောင့်လဲ အင်ကြင်းမသိ။

သူက အုံ့ဆိုင်းနေသော ဗာဒံပင်အမြင့်ကြီးကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ
အဆက်အစပ်မရှိပဲ မေးခွန်းတစ်ခု ကောက်မေးလေသည်။

“အင်ကြင်းမယ်... မင်း ဗာဒံစေ့ကြိုက်လား”

“ဟင်”

“ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား”

အင်ကြင်းက မျက်မှောင်လေး မသိမသာကျုံ့ သွားရ၏ ။

“အခွံကိုဖယ်ပြီး တူနဲ့ဆတ်ဆတ်လေး ရိုက်ခွဲလိုက်ရင်

အထဲကဗာဒံစေ့လေး ပုံစံမပျက် ထွက်လာရင် မင်းသိပ်သဘောကျတယ်မဟုတ်လား၊

အပင်အောက်မှာ ထိုင်ပြီး တစ်နေကုန်ဗာဒံစေ့ တွေ ထုနေလိုက်တာ၊
ကျောင်းဆင်းချိန်ရောက်သွားတာတောင် မသိလိုက်ဘူးလေ၊ နောက်နေ့ ဆရာမ က
နှစ်ယောက်စလုံးကို ကြိမ်လုံးနဲ့ရိုက်ပြီး အပြစ်ပေးတယ်၊ လက်ဖဝါးလေးတွေ
နီရဲနာကျင်ပြီး ငိုနေတဲ့ မင်းပုံစံကို ခုထက်ထိ မျက်စိထဲကမထွက်ဘူးကွာ သိလား။”

သူ့စကားတွေကြောင့် အင်ကြင်းသည် ညှို့ဆေးမိသွားသူလို သူ့ကို
တအံ့တဩကြီး ကြက်သေသေကာ ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

“လူကြီးစီးစက်ဘီးကိုနင်းပြီး တာလမ်းမပေါ် ထွက်စီးကြတုန်းကလည်း
နှစ်ယောက်စလုံး အရိုက်ခံရသေးတယ်။ အဲဒီ တုန်းက အန်တီးရိုက်မှာစိုးလို့
မင်းဘယ်သူ့ကျောကုန်းနောက်မှာ ပုန်းနေခဲ့ သလဲ။ ဘယ်သူ့ခါးကို
ကြောက်ကြောက်နဲ့ ဖက်ထားခဲ့တာလဲ။ မှတ်မိလားဟင် ဂျင်းလေး။”

“ဘာ... ဘာရယ်၊ ဒါဆို နင် နင်က ဂုဏ် ဂုဏ်မင်းထယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊
ဂုဏ်ရယ် စောစောက တည်းက မပြောဘူး၊ ငါဝမ်းသာလိုက်တာဟယ်”

အင်ကြင်းက စိတ်လှုပ်ရှားရလွန်းတာမို့ မျက်ရည်တို့ပင် ရစ်ဝဲလာသည်။
ဂုဏ်မင်းအင်္ကျီစကို ဆောင့်ဆောင့်ဆွဲလျက် အသံလေးက
တုန်တုန်ရီရီဖြစ်နေရှာသည်။

ငယ်ပေါင်းလေးကို သံယောဇဉ်ကြီးလွန်း၊ ခင်တွယ်ရလွန်းလို့
မမေ့နိုင်ခဲ့ပါ။

သူငယ်တန်းကနေ လေးတန်းအောင်တဲ့အထိ ကစားဖော်၊ ကစားဖက်၊
ဆိုးဖော်ဆိုးဖက်။

သူကလည်း မုဆိုးမရဲ့သား။ အင်ကြင်းကလည်း မုဆိုးမရဲ့သမီးမို့
ဘဝတူတွေလို့ပြောရင်လည်း ရသည်။ သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ။

“ပြောမလို့ပါပဲ ဂျင်းလေးရာ၊ နင် ငါ့ကို မှတ်မိမလားလို့

ငါစောင့်ကြည့်နေတာ၊ ဟိုနေ့က နင်ဖြတ်လျှောက်သွားတာတွေ
တော့ရင်ထဲမှာတစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ငါ အလိုလိုလိုက်ကြည့်ချင်မိတာ”

“အောင်မာ... အဲဒီ တုန်းက နင်မမှတ်မိဘူးမဟုတ်လား”

“အေး...ဟား...ဟား...”

သူက အမှန်အတိုင်းဝန်ခံပါ၏။

“ဟွန်း... ဒါနဲ့များ”

“နင်က အင်ကြင်းမယ်လို့ ရေးလိုက်တော့ ငါ ဘယ်လို
ပျော်သွားမှန်းမသိဘူး၊ နင်က ငယ်ငယ်တုန်းကလို ကြောင်ချေးရုပ်မှမဟုတ်တော့ဘဲ၊
ဒေါင်းမျိုးပဲ၊ ကြီးလာမှ အရမ်းလှလာတယ်”

“သွားပါ”

“ငါမသိဟန်ဆောင်ပြီး နင့်ကိုချဉ်းကပ်ကြည့်တာ”

“မုန်းစရာကြီး”

“နင်ကအထာနဲ့ပေါ့လေ၊ ဟား...ဟား ငါ့ကို အရေးမလုပ်ဘူး”

ဂုဏ်မင်းက ပြောပြောဆိုဆို သူ့မဦးခေါင်းကို တစ်ချက်ဖိချလိုက်သည်။

“နင်ရုပ်က ပြောင်းသွားတာကိုး ဂုဏ်ရဲ့၊ ငါမှမမှတ်မိတာ”

“ငါ နင့်အိမ်ထိ လိုက်ခဲ့တာ မသိဘူးမို့လား”

“ဟယ်... တကယ်”

“နောက်ယောင်ခံလိုက်ခဲ့တာကွ၊ ပီရိတယ်မို့လား”

“ဂုဏ်ကလည်းဟယ် သူစိမ်းဆန်လိုက်တာ”

“အဲဒီလှိုင်းကတိုက်ခန်းမှာ နင် ဘယ်သူနဲ့နေတာလဲ ဂျင်းလေး”

“ငါ့သူငယ်ချင်း ဖြူဖြူကျော်ဇောနဲ့လေ၊

ငါတို့နှစ်ယောက်စပ်တူဝယ်ထားလိုက်တာ”

“အန်တီဦးကရော”

“မန္တလေးမှာပဲ”

“နေရောကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်၊ မေမေက ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပဲ၊ အရင်လိုပဲ၊

နင့်မေမေရော ဂုဏ်”

“အမေ စင်ကာပူမှာ၊ နောက်ထပ်ကလေးတစ်ယောက်ရတယ်၊ အခု
ငါ့ညီတောင် တော်တော် ကြီးနေပြီဟ”

“ဟယ်... ဟုတ်လား၊ အန်တီစန်းက ကလေးထပ်မွေးခဲ့သေးတယ်၊
အံ့ဩစရာပဲ၊ မေမေသိရင် အံ့ဩမှာပဲ၊ မေမေက နင်တို့အကြောင်းတွေပဲ
အမြဲပြောနေတာ၊ အန်တီစန်းကိုလည်း သူက အရမ်းခင် တာမဟုတ်လား၊
အန်ကယ်လ်မောင်နဲ့ ရသွားတာ သိပ်ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ နင်တို့အဆင်
ပြေတယ်မို့လား”

“ဦးမောင်နဲ့ ငါနဲ့က သိပ်ကီးမကိုက်ပါဘူး”

“နင့်ကတော့ ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်လေ၊ နင်နဲ့တည့်တဲ့လူက
ခပ်ရှားရှားပဲဟာ”

“ငါ အခု မြန်မာပြည်ကို တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာတာ”

“နင်ပြန်သွားရမှာလား”

ဂုဏ်မင်းက ဆံပင်ကို တစ်ချက်သပ်တင်ကာ သက်ပြင်းတချုနှင့်...

“အခြေအနေအရပဲ”

“ဒါဆို နင် ခဏလေးပြန်လာတုန်းမှာ ငါနဲ့ လာတွေ့တာပေါ့နော် ဂုဏ်”

“ငါကရှာနေတာ၊ မန္တလေးသွားဖို့တောင် စဉ်းစားနေတာပါ”

“မယုံပါဘူး”

“မယုံလည်းမတတ်နိုင်ဘူး ဂျင်းလေးရာ၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ နင့်ကို
မမေ့နိုင်ဘူး”

“မမေ့နိုင်ရင် အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားမလား၊

စာလေးဘာလေးရေးမှာပေါ့”

“စောစောပိုင်းက ငါရေးခဲ့ပါသေးတယ်”

အင်ကြင်းက သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်နေမိသည်။ တကယ်တော့
မန္တလေးမှာပဲဆိုပေမဲ့ အင်ကြင်းတို့ လည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းက မြို့သစ်ကို
ထပ်ပြောင်းသွားခဲ့သေးတာပဲ မဟုတ်လား။

ဂုဏ်မင်းတို့ကတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ ရန်ကုန်ကနေ သြစတေးလျကို
ထွက်ခွာခဲ့တာ။ အန်ကယ် မောင်မောင် အလုပ်လုပ်တဲ့ နိုင်ငံ သူတို့သားအမိက
လိုက်နေရတာ မို့ အတည်တကျအခြေချ နေထိုင် လို့မရခဲ့ပေ။

အခုတော့ စင်ကာပူမှာ။

“ငါတို့လည်း မြို့သစ်ဖက်ပြောင်းလိုက်တယ်”

“အေးပေါ့ကွာ... အဆက်အသွယ်တွေ ပြတ်သွားတာပေါ့၊ အခုမှ
ကံကောင်းလို့ ပြန်တွေ့ရတာ ”

“နင် အခုဘယ်မှာနေလဲ ဂုဏ်”

သူဟာ ဂုဏ်မင်းပါလို့ သိုလိုက်ရပြီးတဲ့အခါမှာတော့ အင်ကြင်းမယ်
အကြည့်လေးများက ပြောင်းလဲသွားပါပြီ။

နူးညံ့နွေးထွေးသော ခင်တွယ်သံယောဇဉ်ကြီးသော ဒီမျက်လုံးလေးကို သူ ပြန်လည်ခံစားခွင့် ရခဲ့ပြီ။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တခဏမျှ စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။

“သူငယ်ချင်းအိမ်မှာပဲ လောလောဆယ်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ အခန်းဝယ်ဖြစ်မှာပါ၊ ငါ ဒီမှာပဲ အခြေချချင်တယ်”

ဂျင်းလေးကို ပြန်တွေ့ရတဲ့အခါ သူ့ ဆုံးဖြတ်ချက် ကျသွားခဲ့ရပြီး။

အစကတော့ မရေမရာပဲလေ။

“ငါတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ပြန်တွေ့ ကြပြီး တိမ်လွှာတော့ ဘယ်ရောက်နေလဲမသိဘူး”

တိမ်လွှာနီက အင်ကြင်းတို့ သုံးတန်းနှစ်ကတည်းက မိသားစုနှင့်အတူ နယ်စပ်မြို့ကလေးတစ်ခု ကို ပြောင်းသွားခဲ့ပါသည်။

အတန်းထဲမှာ သိပ်ခင်သိပ်တွဲခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်မို့ တိမ်လွှာကိုလည်း အမှတ်ရမိ သည်။

“အေးကွ... သူနဲ့လည်း တွေ့ ချင်သားပဲ”

“ငါတို့ကွဲသွားကြတာ နှစ်ပေါင်းမနည်းဘူးနော် ဂုဏ်”

“ဆယ့်လေးနှစ်ကျော်ပြီလေ”

“ဒီဆယ့်လေးနှစ်မှာ နင့်ပုံစံက အရမ်းပြောင်းသွားတာပဲ”

“နင်လည်း ငယ်ရုပ်ပျောက်သွားတာပဲ”

ဂုဏ်က ဂျင်းလေးမျက်နှာကို စွဲမက်စွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း သူ့မကို ကလေးစိတ်နှင့် အစွဲကြီးစွဲခဲ့ဖူးသည်။

သူမနှင့် ဆော့ကစားရလျှင် တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခမ်း အိမ်မပြန်ချင်။

ဟိုနေ့က ပြန်တွေ့တော့လည်း ခြေလှမ်းတွေက သူမနောက်သို့
အလိုလိုပါသွားခဲ့သည်။

မသိစိတ်ကရော သိစိတ်ကရော သူ့မကိုသာ အလိုရှိနေမိတာ အမှန်ပါ။

တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဂျင်းလေးနဲ့ပြန်တွေ့ ကို တွေ့ရမယ်လို့
သူ့နှလုံးသားထဲမှာ စွဲစွဲနစ်နစ် ယုံကြည် ထားမိခဲ့သည်။

အခုတော့ ထိုယုံကြည်ချက် မှန်ကန်ခဲ့ရလေပြီ။

“ဂျင်းလေး”

“ဟင်”

“နင် ငါ့ကို ချစ်သေးလား”

သူ့မေးခွန်းကြောင့် အင်ကြင်းမယ် မျက်နှာလေး နွေးခနဲပူသွားရသည်။

ဘယ်လိုများ မေးလိုက်တာလဲနော်။

မျက်လွှာချ ခေါင်းလေးငုံ့သွားတဲ့ အင်ကြင်းမယ်ကို ဂုဏ်မင်းက
အားမလိုအားမရ နှုတ်ခမ်း ကိုက်ကာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း

“မြန်မြန်ဖြေလေ၊ ဒါ စဉ်းစားနေစရာလား”

“ငယ်ငယ်တုန်းက အတိုင်းပဲ”

“ဒါဆို ချစ်သေးတယ်ဆိုပါတော့”

“အင်းပါ ဂုဏ်ရယ်၊ မပြောင်းလဲပါဘူး”

“ဟ... အဲလို ပုံသေကြီးတော့ သဘောမထားနဲ့လေ၊
ပြောင်းလဲတိုးတက်ခြင်းဆိုတာလည်း လာရမှာပေါ့”

“နင်နော်”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ဂုဏ်မင်းထယ်က သူမရဲ့ ကြိမ်းဝါးပုံလေးကြောင့် ရယ်မောလိုက်မိသည်။

ငါ့မျက်လုံးထဲက အချစ်တွေ နင်ရိပ်မိတယ်မို့လား။

မညာပါနဲ့ ဂျင်းလေးရယ်။

ဘယ်လောက်ပဲဝေးဝေး ငါတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ မမြင်ရတဲ့
ချစ်ကြိုးလေးတစ်ချောင်းက ချည် နှောင်ထားပြီးသားပါ။

ငါတို့မှာ ပြန်ဆုံမယ့် ဆုံမှတ်တစ်ခုရှိလို့ အခုလို ဆုံခွင့်ရခဲ့ပြီပဲ။

ရင်ထဲနစ်ဝင်နေတဲ့ အချစ်တွေကို ဟန်မဆောင်ဘဲ
ဖွင့်ထုတ်လိုက်ပါလား။

အင်ကြင်းမယ်က သူမသိအောင် ပင့်သက်ကလေး ခိုးရှိုက်မိသည်။

“နင် အိမ်ထောင်ကျနေပြီလားလို့ ငါတွေ့ပူနေမိတာ”

“အချိန်တွေကြာခဲ့ပြီပဲ ဂုဏ်ရယ်၊ အဲဒီ လိုလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ဘာပြောတယ်၊ နင့်မှာ ရည်းစားရှိနေတာလား”

“ရည်းစားတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

အင်ကြင်းမယ် အသံလေးက ခပ်တိုးတိုး။

ဒါတွေကို သူမ မပြောချင်။

အခုလို ဂုဏ်မင်းနဲ့ပြန်တွေ့ ပြီး ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာနေရခိုက်မှာ
ပိုလို့မပြောချင်။

သူ့မျက်နှာက အနည်းငယ်ပျက်သွားကာ...

“ရည်းစားမဟုတ်ရင် ဘာလဲ”

သူမေးခွန်းကို အင်ကြင်း မဖြေတတ်။

မဖြေချင်တာဆိုရင် ပိုမှန်လိမ့်မည်။

မဖြေချင်ပါ။

“ရှင်းရှင်းပြောလေဟာ”

သူက စိတ်မရှည်သလို အင်ကြင်း ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍

ထပ်မေးသည်။

သူ့မျက်နှာကလည်း ပူပန်စိတ်လှုပ်ရှားသော အရိပ်အယောင်တို့က

သိသာစွာပေါ်လာသည်။

သူ့မျှော်လင့်ချက်ကို ရိုက်ချိုးလိုသော ရည်ရွယ်ချက်အင်ကြင်းဆီမှာ

လုံးဝမရှိ။

“နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေးပြောပြမယ်”

“အခုပြော”

“သင်တန်းစနေလောက်ပြီး ဂုဏ်မင်းရဲ့၊ မြန်မြန်သောက်ပြီးရင်

သွားရအောင်”

တစ်စုံတစ်ခုတော့ ရှိလိမ့်မည်။

သူ့ကို ဂျင်းလေးမပြောရက်တဲ့ ကိစ္စမျိုးဆိုတာ

သူ့အလိုလိုနားလည်မိသည်။

ဂျင်းလေးမှာ ဘာအခက်အခဲတွေ ရှိနေပါလိမ့်။

ဂုဏ်မင်းထယ် မျက်နှာမှာ အလိုမကျသော အရိပ်အယောင်တို့နှင့်

မှုန်တည်သွားရသည်။

ဂျင်းလေးက သူ့ကို စောင့်မနေခဲ့ဘူးလား။

သူ့ဖက်က တစ်ဖက်သတ်မျှော်လင့် ယုံကြည်ခဲ့တာလား။

အင်းလေ ပြန်တွေ့ရတဲ့အချိန်မှာ

ဒီထက်ပြောင်းလဲဝေးကွာသွားခဲ့ပြီဆိုတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။

ဂျင်းလေး အိမ်ထောင်မပြုရသေးဘူးဆိုတဲ့ အချက်က သူ့အတွက် အားတက်စရာကောင်းလှပါပြီ။

ပိုက်ဆံရှင်းပြီးနောက် ကင်တင်းထဲက ထွက်လာသော သူ့ခြေလှမ်းတွေဟာ သိပ်အားမပါ။

ဂုဏ်မင်း မျက်နှာထားမှာလည်း စောစောကလို မကြည်လင်ဘဲ ခပ်ထွေထွေဖြစ်သွားရသည်။

သင်တန်းခန်းမရှိရာ အတူလျှောက်လာတဲ့လမ်းမှာ နှစ်ဦးသား တိတ်ဆိတ်နေမိကြသည်။

သူက ဂျင်းလေးမျက်နှာလေးကို မက်မပြေစွာ ကြည့်နေမိတာ ခဏခဏ။

နှလုံးသားထဲက ပုံရိပ်လေးပါ။

ဘယ်တော့မှလည်း ပျောက်ပျက်သွားမှာ မဟုတ်တာ သေချာသည်။

အချိန်ကာလ အကြာကြီးတစ်ခု ဖြတ်ကျော်လိုက်တာနှင့် နှလုံးသားရဲ့ သမိုင်းဟာ ဟောင်းနွမ်း ပြယ်လွင့်မသွားနိုင်ပါဘူး။

ဂျင်းလေးရယ် မညာပါနဲ့။

နင့်ရဲ့ နှလုံးသားမှာ ဂုဏ်မင်းထယ်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို တစ်သက်စာ ရေးထိုးပြီးသားပဲ။

ဒီလိုပါပဲ။ ငါ့ရင်ဘတ်ထဲမှာလည်း နင့်နာမည်ပဲရှိတယ်။

တကယ်လို့ မတော်တဆ ငါတို့ အနားပတ်ဝန်းကျင်ကို
တစ်ပါးသူတစ်ယောက်ယောက် ရောက် နေမယ်ဆိုရင်လည်း ရင်ထဲက
နာမည်ကိုတော့ ပြောင်းပေးလို့ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး။

စိတ်ချင်းထပ်တူကျရင် ငါပြောတာကို နင်လည်း
နားလည်လက်ခံမိမှာပါ။

ဘယ်အခြေအနေမျိုးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ နင့်ကိုပဲ
ချစ်မြတ်နိုးနေမယ် ဂျင်းလေးရယ်။

ဒါဟာ ငါ လွန်ဆန်လို့မရနိုင်တဲ့ နှလုံးသားသစ္စာပါပဲ။

*